

Antolakuntza

Ebazpenak

ERAIKI orain da garaia
DEZAGUN **LANGILEON**
EUSKAL HERRIA

2012ko ekainaren 21 eta 22an • Barañaingo auditorioan • Nafarroa

zòrtezi.
biltzar nagusia

Antolakuntza

Ebazpenak

› **E b a z p e n a k** **A**

2012ko ekainaren 21 eta 22an • Barañaingo auditorioan • Nafarroa

Ebazpen hauen jatorrizko bertsioa euskarazkoa da. Erdarazkoa itzulpena da. Horrelaxe hartu behar da kontuan biltzarraren prozesu osotik zehar.

Aurkibidea

1. METODOLOGIA	7
2. LAU URTEKO ESPERIENTZIAREN ERREPASOA	9
2.1. Berrikuntzen balorazioa	
2.2. Gure ordezkariak zabaltzen	
3. HURRENGO ZIKLOAREN APUSTUA	17
3.1. Erakunde oso bat interbentzioari begira	
3.2. Zuzendaritza organoen papera	
3.3. Sektoreak indartu federazioen apustuan sakontzeko	
3.4. Eskualdeak gure interbentzioaren oinarria	
3.5. Sail sindikalak	
3.6. Herri Biltzarrak	
3.7. Planifikazioaren beharra	
3.8. Militantziaren protagonismoa ziklo berrian	
3.9. Idazkaritza garrantzia	
4. GURE ORGANIGRAMAREN EGOKITZAPENAK	31
4.1. Biltzar Nagusia	
4.2. Nazio Biltzarra	
4.3. Komite Exekutiboa	
4.4. Eskualdeak	
4.5. Prestakuntza Idazkaritza	
4.6. Lan Osasun Idazkaritza	

› **E b a z p e n a k** **A**

2012ko ekainaren 21 eta 22an • Barañaingo auditorioan • Nafarroa

Sindikatuako militantziari ponentzien aurkezpenaz eta ondoren burutuko dugun eztabaidaz hasiera eman diogu 8. Biltzar Nagusiaren prozesuaren unerik ikusgarrienari. Izan ere, ekainean, ponentziak berretsiko ditugu, militantziak egindako ekarpenekin osatu eta gero.

Batzuentzat, prozesua une horretan amaituko bada ere, beste batzuentzat, lanketaren hasiera edo jarraipena besterik ez da izango. Azken finean, biltzar Nagusian sindikatuaren ildo estrategikoak ziklo baterako eztabaidatzen eta onartzen ditugu. Eta horixe da, hain zuzen, bere funtzio nagusia.

Hala ere, egiten dugun gogoetarako inguruan sortzen eta gertatzen diren bestelako errealitateak kontuan hartzen ditugun moduan, gure eztabaida amaitu ondoren ere, sortzen doazen eskenatokiak aztertu eta, horren arabera, gure gogoeta eta interbentzioa gutaz aparte suertatzen diren errealitateetara egokitu eta gaurkotu behar dira etengabe.

Beraz, guk ekainean izango dugun argazkia ez da fotograma bakarrekoa; pelikularen gunerik inportanteena izanik, sekuentzia oso baten atala besterik ez da.

Gogoeta hau antolakuntzaren eztabaida honetara ekarrita esan nahi duena da gure antolakuntza eredu oinarrizkoak diren fundamentuetan nahiko definitua eta garatua badugu ere, ezin dela gauza estatikoa izan.

Antolakuntza, ekintza sindikala edo interbentzio politikoa bezala, behin eta berriro egokitu behar da. Horrekin ez dugu gure antolakuntza ereduaren diseinu zentrala zalantzan jartzen, ez dugu aldatzeko asmorik, baina kontzienteak gara gure interbentzioa garatzeko ditugun bitartekoak egokitu behar ditugula, errealitate politiko eta sozio-ekonomiko aldakorrari modu eraginkor batez aurre egin nahi badiogu.

Hau eta gero, esan behar da ondoren irakurriko duzun ponentzian aurkituko dituzuen gogoetak eta proposamenak norabide batean doazela: azken urteetan inplementatu eta garatu dugun antolakuntza eredu indartu eta sakondu nahi dute. Beraz, euren helburu bakarra dugun eredu hobetzea eta egunerokoan ikusi ditugun gabezia edo disfuntzioak gainditzea da.

› **E b a z p e n a k** **A**

2012ko ekainaren 21 eta 22an • Barañaingo auditorioan • Nafarroa

1. Metodologia

Aurreko Biltzar Nagusietan antolakuntza ponentzia eztabaidatzean gure antolakuntzaren eredu osoa jasotzen genuen; hau da, eredu osoaren balorazioa eta proposamena egiten genuen. Beste era batean esanda, eredu osoa eztabaidagai jartzen genuen.

Oraingoan egiten dizuegun eztabaidarako proposamen honetan bi euskarri izango ditugu: antolakuntza ponentzia bera eta sindikatuaren Estatutuak. Metodologia honen arabera, alde batetik, ponentziak ziklo honetarako eztabaida jasotzen du eta, bestetik, Estatutuek gure antolakuntza eredu.

Honela, ponentzian gure ereduaren inguruan egiten dugun balorazioa, ereduaren filosofia eta egungo ereduaren gainean proposatzen ditugun egokitzapenak agertzen dira. Hauxe da gure sindikatuak benetan egin beharreko eztabaida.

Estatutuek orain arte sindikatuaren ezaugarriak eta helburuak jaso dituzte. Aurrerantzean, horretaz gain, gure Estatutueta ezaugarri eta helburu horiek aurrera eramateko ditugun tresna organizatiboak ere jasoko dituzte.

Gure antolakuntza eredu osoa Estatutueta bilduta, nolabait gure organigrama normatibizatzen dugu eta, honekin batera, eztabaida bera zentratzea lortzen dugu. Hau da, antolakuntza eztabaida hobetu, zuzendu edo egokitu nahi ditugun arloetara bideratzen dugu.

Burutuko dugun eztabaidaren ondorio organizatiboak Estatutueta jasoko dira, auzitan edo zalantzan jartzen ez diren egiturekin batera.

Hemendik aurrera, ondorengo Biltzar Nagusietan antolakuntza ponentziak eztabaidatzen ditugunean, metodologia bera izango dugu: hobetu, zuzendu edo aldatu nahi ditugun atalak soilik aztertu eta, erabakitakoaz, Estatutueta egin beharreko egokipenak egin.

Honek ez du esan nahi ponentzian agertzen ez denaz ezin denik eztabaidatu. Edozein afiliatuk ekarpenen bitartez gure ereduaren inguruko zalantzak, zuzenketak edo aldaketak proposa ditzake.

Era berean, balorazio atala lantzeko orduan, arau berdina erabili dugu. Beraz, balorazioa egiteko garaian, egitura guztien goitik beherako errepasoa egin beharrean, sakondu nahi ditugun arloetan zentratzea erabaki dugu, hain zuzen ere.

Honekin, bikoizketak ekiditearren, hemen jasota egon zitezkeen balorazio batzuk ez dira islatu, kudeaketa txostenean jasota baitaude honezkero.

Azkenik, ondorengo testuaren atal batzuk sindikatuaren egitura desberdinetan egindako "Eraberritze Urratsa" hausnarketa prozesuaren ondorio dira. Prozesu honek hainbat fase izan ditu, baina une berezia izan zuen 2011ko abenduaren 15ean Donostian egindako Nazio Biltzarrean eta bertan eztabaidagai izan ziren ondoren agertzen diren zenbait gogoeta eta planteamendu.

› **E b a z p e n a k** **A**

2012ko ekainaren 21 eta 22an • Barañaingo auditorioan • Nafarroa

2. Lau urteko esperientziaren errebasoa

2.1. Berrikuntzen balorazioa

Belaunaldi berri bat

2008ko maiatzean, gure 7. Biltzar Nagusia egin genuenean, gutxi batzuek imajina genezakeen urte bereko udazkenetik gaur arte pairatzen ari garen egoera ekonomiko-finantzieroa etor zitekeenik eta kapitalismoaren berezkoa den krisialdiak langileei eta herritarrei oro har erakarri dizkien inposaketak eta aldaketak gertatuko zirenik.

Lau urte oso gogorrak izan dira eta izaten ari dira. Euskal Herrian eta Europan inoiz ezagutu ez den krisirik sakonenetarikoa pairatzen ari gara eta horren ondorioz arlo publikotik ezarri eta ezartzen ari diren murrizketek eta Madrilgo zein Pariseko Gobernuak inposatu dizkiguten erreforma desberdinek markatu dute lau urteko agenda sozial, politiko eta ekonomiko osoa.

7. Biltzar Nagusian antolakuntza arloan genituen erronka desberdinen artean, zalantzarik gabe nagusietariko bat belaunaldi aldaketa zen. Militante belaunaldi berri oso bati egokitu behar zitzaion sindikatuaren ardurara eta zuzendaritza hartzea.

Arduren aldaketa hau koadro militante askorentzako zuzendaritza organo batekin bere lehenengo harremana izan zen. Aldaketa honen isla argiena Nazio Komitea da. 7. Biltzar Nagusian organo honetako ardurarik gehienak aldatu ziren.

Aldaketa guztiek beren egokitzapen fasea, beren denbora behar badute, honetan horrelakorik ez da egon. Ez dugu trantsizio lasai bat egiteko aukerarik izan.

Berezko aldaketak sortzen duen trantsizioarekin batera, hau da kide berriek organo honetan izan beharreko paperena egokitzea, ardura berriaz jabetzea, krisiak sortu duen eraldaketarekin batera uztartu behar izan genuen. Koiuntura ekonomiko honetan sindikatuaren belaunaldi aldaketa egitea ez da lan xamurra izan, beraz. Kanpoko aldagaiek asko markatu zuten aldaketaren hasiera.

Orain, denboran atzera begiratzen dugunean eta lau urte hauetako ibilbideari erreparatzen diogunean, egindakoaz jabetzen gara. Bidea ez da erreza izan, baina aldaketekin batera normalak diren uneko urduritasunak eta zalantzak berehala gelditu ziren atzean. Beste krisialdirik ezagutu ez zuen belaunaldi batek 2008ko urritik aurrera LAB sindikatuak izan duen protagonismoa eta interbentzioak krisiaren aurkako dinamiketako erreferente bihurtu du.

Argi dago hori ez dela belaunaldi honen meritua besterik ez. Egoera honetara ailegatzeko ardura handia dute aurreko belaunaldiek, bidea erakutsi baitzigu. Beraiek izan dira urteetan elikatu eta ureztatu dutenak gure barruan dagoen hazia.

Federazioak

7. Biltzar Nagusian gure eredu organizatiboari egin genion berrikuntzarik nagusia federazioen sorrera izan zen.

Apustu honek helburu argia eta ia bakarra zuen: federazioen bitartez sektoreak eta azpisektoreak elikatzea, gure interbentzio sindikalean sakondu ahal izateko.

Horretarako Federazio bakoitzean hiruzpalau pertsonak osatutako lan talde bat eratu nahi genuen. Talde honen funtzio eta ardura nagusia zen federazio horretako sektore zein azpisektoreetako azterketa edo ebaluazioa egitea, ondoren ekintza sindikalaren interbentzioa diseinatu, inplementatu eta jarraipena egin ahal izateko.

Lau urte hauetan arlo sindikalean gauza asko pasa dira (krisiak, espedienteak, mobilizazioak, erreformak, grebak, hauteskunde sindikalak, e.a.). Egoera hauetan guztietan sindikatuak izandako jarrerak zein langileek sindikatuaren planteamenduekin bat etorrita eman duten erantzunak asko laguntzen dute balorazioa egin ahal izateko.

Aipatu ditugun aldagai horiek guztiak kontuan izanik, esan dezakegu federazioen bitartez sindikatuaren interbentzioak ekintza sindikalean eta negoziazio kolektiboan homogeneoagoak, koherenteagoak eta koordinatuagoak dira.

Ibilbide honen hasieran ohikoak ziren federazio eta sektoreen arteko zalantzak: bakoitzaren papera, garatu beharreko funtzioak eta bakoitzak izan beharreko protagonismoa.

Zalantza horiek berehala uxatu ziren eta federazioek, denbora laburrean, bizi eta inposatu diguten krisi ekonomiko honetan zentralitatea eta erreferentzialtasun handia eskuratu dute gure egunerokotasunean.

Federazioek hartu duten protagonismoak zenbait unetan ez digu federazio eta sektoreen arteko orekari eusten lagundu. Une zehatz batzuetan federazioak pisua irabazten joan diren neurrian, sektoreak pisu eta erreferentzialtasun hori proportzio berean galtzen joan dira.

Hauxe izango da datozen hilabete eta urteetarako gure helburutariko bat: marko bakoitzari bere espazio propioa eta bere protagonismoa topatzea, beraien artean osagarriak izan daitezzen eta batak bestea zapaltzea ekidin dezagun.

Sektoreak

Federazioen sorreraren ondorioz, sektoreetako arduradunak Nazio Komite konfederaletik Federazioetako Komitean kokatuta egotera pasatzea izan zen beste berrikuntzetariko bat.

Erabaki honek zalantza batzuk agertu zituen sektoreen paperaren inguruan. Egindako lanketa dela eta, batzuei iruditu zitzaien sektorializazioaren garapenean atzera pausua egin genuela.

Gure helburua, ordea, oso bestelakoa zen. Egindakoak bi norabidetako erronka zuen. Alde batetik, zuzendaritza konfederalera gerturatu nahi genituen. Hartutako bideak ekintza sindikalari garrantzia handiagoa ematea zuen helburutzat. Eta bestetik, sektoreei tresna bat eman nahi genien beraien interbentzioa hobeto garatu ahal izateko. Federazioen bitartez lotura zuzenagoa izanda organu konfederalekin, sindikatuaren planteamendu konfederaletan gehiago integratzea zen xedea.

Erabaki honek bestelako erabaki osagarri batzuk zituen; besteak beste lurraldeko egituraren papera eta protagonismoa areagotzea zenbait eztabaida konfederalen garapenean, sindikatuaren barne biritza antolatze-ko asmoz. Honek helburu argi bat zuen: aurreko fasean sindikatuan antzeman genuen eztabaiden bikoizketa ekiditea, hain zuzen ere.

Gaur esan dezakegu bi apustu horiek ondo atera direla. Alde batetik, sektoreen dinamikak indartu ditugu, ekintza sindikal eta negoziazio kolektiboko gure interbentzioan irabazi dugu. Egindako bidearen ondorioz, sektoreak sektoreago bilakatu ditugu. Beste aldetik, antzeman eta gainditu nahi genuen lurraldeko egitura eta egitura sektorialen artean hainbatetan suertatzen zen eztabaida bikoizketa ere gainditu dugu. Ekintza sindikalarekin lotutako dinamikak areagotu ditugu, sektore eta eskualdetako erantzunak homogeneo eta koherenteagoak dira, bereziki enpresetako borrokak biderkatzen diren momentuetan gure eskubideen kontrako erasoak direla eta.

Dena den, oraindik badira gauzak hobetzeko.

Arduradun sektorialen eta sektoreetako nazio komiteen papera indartu behar dugu. Ardura eta egitura hauek gure egunerokotasunean paper garrantzitsuagoa jokatuko behar dute.

Eskualdeetako sektoreen garapenari azken bultzada eman behar diogu, eskualdeetako idazkaritzen funtzionamendu egokia bermatu ahal izateko.

Sindikatuak garapen sektorial honetan zenbait aldagai kontuan hartu behar ditu. Lurraldeko egituraketari dagokionez eskualdeen arteko desberdintasunak kontuan hartu behar direla esaten dugun moduan, garapen sektorial honetan ere federazioei eta sektoreei gogoeta bera aplikatu behar zaie.

Nazio Komitea

Nazio Komiteak izan behar duen paperaren inguruan gogoeta ugari egin izan dugu eta beti ondorio bereira ailegatu gara: zuzendaritza gune aitortua izanik ere, ez du zuzendaritza gune moduan funtzionatzen.

Orain arteko errealitatea hau izan bada ere, sindikatuaren zuzendaritza inguruan egin dugun hausnarketak balio behar digu zalantza hauek gainditzeko. Horretarako gako Nazio Komiteari zein funtzio jartzen dizkiogun argitzea da eta gogoeta horretatik ateratako ondorio nagusia da Nazio Komiteari sindikatuaren agenda sindikal zein politikoa ordenatzea dagokiola.

Hau horrela izanik, Exekutiboak, sindikatuaren agenda sortzailea izango denak, Nazio Komitearekin lotura oso estua edukitzea bermatu behar dugu. Horretarako, bitarteko nagusia idazkari teknikoak burutu beharreko lana izango da, hau da, momentu oro exekutiboan tratatzen diren gaien berri Nazio Komiteko kideek ezagutzea. Era honetan, lehen mailako informazioaren jarraipena eginez, Nazio Komitean gai ezberdinen inguruan erabakiak hartu behar diren garaian, erabaki hauek hartzeko gaitasuna izaten lagungarria izan behar da. Beraz, bi guneen artean komunikazioa iraunkorki irekita egotea garrantzitsua da kide hauek edozein gairen aurrean ondo elikatuta egoteko.

Honela, esan bezala, kide hauek gaien jarraipenaren ezagutzan asko irabaziko dute eta Nazio Komiteetan hartu beharreko erabakietan parte izango direlarik, errazago izango dute erabakiak martxan jartzeko arduraren berenganatzea.

Honekin batera, sindikatuko interbentzio ezberdinak ordenatzeari begira, eta azken batez gure funtzionamendua hobetzeari begira, sindikatuak garatu beharreko interbentziorako plangintza guztiak ezinbestez Nazio Komitean jorratuak izango dira eta hemendik eskualdeetara bide emango zaie. Zentzu honetan, dinamika ezberdinen talka ekidingo dugu eta, ondorioz, eraginkortasunean irabazi. Kasu honetan ezin dugu ahaztu honek guztiak duen garrantzia eskualdeak izango baitira kokapen konfederala egiteko gunea, baita sindikatuko dinamika guztiak garatu beharreko abiapuntua ere.

Komite Exekutiboa

Komite Exekutiboaren osaketa sindikatuan ditugun erronken edo interbentzio lerroen arabera planteatu genuen 7. Biltzar Nagusian; honela, hiru zatitan banatu genuela laburbildu genezake: ekintza sindikala eta negoziazio kolektiboa (federazioen bitartez), politika ekonomiko eta sozialak (politika soziala, ekonomikoa eta enplegu politika) eta antolakuntza (antolaketa, hedapena eta idazkari ordea).

Hiru lerro hauek batzorde banatan daukate jarraipena: ekintza sindikaleko batzordea, batzorde sozio-ekonomikoa eta antolakuntza batzordea.

7. Biltzar Nagusian burututako zenbait aldaketek lau urte hauetan zuzendaritza indartzen lagundu digute, hala nola federazioak eta hauen komiteak sortzeak edota antolakuntzari zegozkion funtzioak hainbat arduratan kokatzeak. Ponentzia honetan egiten ditugun zenbait proposamenek norabide honetan eragin nahi dute.

Ekintza sindikalari dagokionez, azken zortzi urteotan hainbat urrats egin ditugu indartzeko bidean. Lehen sektorearteko idazkaritzak sortzea izan zen eta bigarrena, federazio idazkariekin batera, federazio komiteei bidea ematea.

Ardura hauen bilakaerarekin batera gure ereduari historikoki zeuden bi ardurak desagertu egin dira, ekintza sindikaleko arduraduna eta negoziazio kolektiboarena, hain zuzen.

Azken lau urte hauetan interbentzio sektoriala indartu dugu, baina indartze hori ikuspegi orokorraren kalteetan izan da. Sektoreetan eta "mikroan" gure ekintza sindikalaren interbentzioan hobetu badugu ere, sindikatuaren diskurtso eta erreferentzia konfederalean galera izan dugu. Hau da, sindikatuaren gogoeta konfederalak ahulduz joan dira.

Ahultze horrek oso azalpen erreza du. Federazioak indartuta, ez genuen sindikatuko ekintza sindikal eta negoziazio kolektiboaren ikuspegi konfederala lantzeko ardurarik aurreikusi. Edonola, gabezia hau urte hauetan Komite Exekutiboan ardurak desberdinen artean kudeatu da, era batean edo bestean.

Azkenik, bizi dugun krisiak azken hilabeteetan politika ekonomiko eta sozialen birmoldaketa batera eraman gaitu.

Krisiaren ondorioz botere ekonomikotik planteatzen diren murrizketa askok zuzen eragiten diote interbentzio esparru honi. Denok jabetzen gara erasoaren tamaina ez dela amaitu orain arte burutu dutenarekin. Etorkizun laburrean bestelako murrizketak ezartzea planteatzen hasiak dira honezkerok, eta honek gure interbentzio soziala indartzera eraman gaitu.

Gogoeta hau borobiltzeko, 7. Biltzar Nagusian egindako egokitzapenez ziklo baterako gure zuzendaritza ereduaren oinarria finkatu dugula esan dezakegu. Orain bestelako esparru batzuk hobetzen eta sendotzen jarraitu nahi dugu: koordinazio eta interbentzio guneen unea ailegatu zaigu.

Zeharlerroak

LAB aitzindari eta erreferente izan da eta izaten jarraitzen du gizon eta emakumeen berdintasuna bilatzen duen eraldaketa fasean, eta euskararen normalizazioan lan-munduan.

Lan munduan zein egungo jendardean emakumeen eta gizonen arteko berdintasuna aldarrikatetik horren aldeko dinamikak sustatzera eta bultzatzera pasa ginen. Era berean, gure hizkuntza nazionalak lan zentroetan, eta lan munduan oro har, pairatzen duen diskriminazioa salatu eta protagonismo handiagoa izan dezan dinamikak suspertzera pasa ginen eta honen aldeko dinamikak bultzatzera, edozein atzerapauso zailduko dutenak, helburu horretarantzko bidean aurrera egitea ahalbidetuz.

Urteetan zehar bi lerro hauetan lortutako tentsionamendu mailak eta jarduerak eraman gintuen pen-tsatzera Emakume eta Euskara Idazkaritzekin nahikoa izango zela egindako lanari segida emateko eta, hori dela eta, Zeharlerroko Idazkaritza desagertzea erabaki genuen.

Lau urte hauetako ibilbidean izandako barruko zein kanpoko faktoreen ondorioz, argi ikusi dugu ez zela erabakirik hoberena izan. Izan ere, denbora honetan gai hauen inguruko gure interbentzioaren intentsitatea nabarmen galdu dugu.

Gogoeta honek ezinbestez gure erabakiak berraztertzea eraman gaitu. Bide horretan interbentzio lerro hauek indartzeko asmoz Zeharlerroko ardurak berreskuratuko dugu.

Lan Osasuna

Duela lau urte, federazioen sorreraz gure interbentzio sindikalari integritasuna eman nahi izan genion bezala, Lan Osasun Idazkaritzaz egin genuen gogoeta eta apustua bide beretik zihoan.

Honek idazkaritzatik betetzen diren funtzioak bereiztera eramaten gaitu: batetik, ekintza sindikalaren ondorioz behar ditugun bitarteko teknikoak, aholkularitza, alegia; bestetik, interbentzioari zuzendatutakoak.

Gogoeta honen haritik dator duela lau urte abian jarri genuen planteamendua, hau da, lan osasuneko kide batzuk ekintza sindikala diseinatzen den guneetan koka-tzea, sektoreetako nazio komiteetan, hain zuzen.

Egindakoaz balorazio positiboa egiten dugu eta bide horretan sakontzera joan nahi dugu. Horretarako, idazkaritza, federazio eta sektoreen arteko lotura organizatiboa finkatu beharrean gaude.

Prestakuntza

Aurreko Biltzar Nagusian luze hitz egin genuen prestakuntzaz, formakuntzaren beharraz. Urte hauetan jauzi batzuk egin baditugu ere, oraindik sindikatuan ez dugu lortu politika gai orokorrak eta sindikalak barnebil-duko lituzkeen prestakuntza-plana diseinatzea.

Prestakuntza plan horrek ezinbestez sindikatuko arlo desberdinetatik dauden eskaerak jaso, homogeneizatu eta ordenatu behar ditu.

Sektore, eskualde zein idazkaritzetatik etengabe prestakuntza premiak planteatzen ari dira. Horiekin batera, sindikatuak behar konfederalak ere baditu, proposatzen ditugun ildoetan sakontzeko eta hauek zabaltzeko. Eta ezin dugu ahaztu militante orok bere ardura zuzenago garatu ahal izateko beharrezkoa den etengabeko prestakuntza.

Baina prestakuntza arloa ezin da mugatu dauden eskaerei irteera edo erantzuna ematera. Prestakuntzak sindikatuaren beharrak aurrekusi behar ditu; hau da, eskaerari erantzuteaz gain, eskaintza ere diseinatu behar du.

Eskaintza hori egin ahal izateko, prestakuntzak guk eragin nahi dugun esparruen segimendua eta ezagutza izateaz gain, sindikatuaren lehentasunak oso ondo barneratutak izan behar ditu.

LABek prestakuntza egitasmo berria garatuko du. Fase ekonomiko eta politikoa berria abiatua dago Euskal Herrian eta testuinguru horrek erronkak, aukerak eta arriskuak zabaldu eta biderkatu ditu. Esan gabe doa, LABeko militantziak egoera horretan kokatu behar duela datorren urtetako lana eta borroka eta, zalantzarik gabe, horrek aldaketa ugari eragingo ditu guregan. Egoera horri aurre egin behar dio prestakuntza egitasmo berriak.

Prestakuntzaren helburua, testuinguru soziopolitiko eta egoera berriak ulertzeko eta interpretatzeko gai diren militanteak formatzea izango da eta, halaber, testuinguru horretan, gure proiektuaren eta estrategiaren norabidean, lan eta borroka dinamikak antolatzeko eta gidatzeko gaitasuna indartzea.

Prestakuntzak garrantzi berezia eskainiko dio gure militantziaren oinarri ideologikoaren eta gure proiektuarekiko atxikimenduaren sendotzeari. Prestakuntza sindikalak ere garapen eta egokitzea beharko du egungo errealitatean eraginkortasun gehiagoz aritu ahal izateko

Prestakuntza egitasmoak gure militantziarengana iritsi behar da zuzen zuzenean. Hartara, militanteen antolaketa guneak (herri biltzarrak dauden lekuetan, sail sindikalak, eskualdeak) izango dira prestakuntza burutzako guneak ere, haiei zuzendutako programazioa antolatuko delarik.

Helduak eta pentsiodunak

7. Biltzar Nagusitik beste erronka honi heldu genion sindikatuaren interbentzioa integral eta osatuagoa izan zedin.

Hasiera bateko helburua xumea izan zen. Adina edo bestelako kontingentziengatik lan mundutik kanpo gel-

ditzen zen militantziari antolatzeke gunea eskaini nahi genion, gunea horretan jendartearen zati inportante baten kezka eta arazoak konpartitzeko eta, honela, eremu honetan ere eragin ahal izateko.

Arlo honen bitartez sindikatuak bere interbentzioari integritasuna eman nahi dio, mundu laboraletik kanpo gelditu den langileriaren zati handi batengana helduta.

Lau urte hauetan egindakoaren balorazioa oso positiboa da. Antolatzeke eskaintza ez ezik, diskurtso propioa garatzeko eta dinamika sustatzeko ere gai izan gara. Hasierako helburu xume horretatik, sindikatuak erreferentzia bihurtzea lortu du arlo honen ekimenaren bitartez.

Langile migranteak

Azken urteetan behin baino gehiagotan aipatu dugu langile migranteak LAB-en ikuspegian antolatzeke beharra, baina urrats praktiko gutxi eman ditugu norabide horretan.

Langile migranteei begira eraginkortasunez lan egiteko, zehar lerro gisa antolatu behar dugu eremu hau sindikatuaren baitan. Alegia, irizpide espezifikoak finkatu behar ditugu langile migranteak erakartzeko, afiliatzen direnean eurekin lanketa bat egiteko, ekintza sindikalean euren problematika kontutan hartzeko eta baita dinamika espezifikoak martxan jartzeko ere.

Eskualde guztiei begirako planteamendua homogeenoa bat egiten saiatzeak urratsak ematea zaildu dezake. Baliabide mugatuak eta eginkizun ugari izanik, langile migranteen gaia bigarren mailan geratzen baita. Honela, nazional mailan diseinu bat egin eta gero eskualde guztietara hedatzen saiatu beharrean, eskualde jakin batzuetan hastea da proposamena, froga moduan, langile migranteei begirako praktika berriak inplementatzen.

Langabetuak

Ildo beretik, krisi honen eraginez lan munduan enplegu suntsiketa handia bizitzen ari gara eta egoera honek epe laburrean hobera egingo ez duenez, sindikatuak ezin du muzin egin egoera larri honi. Jada gizartearen kopuru handi bat langabetua da eta beraz, kolektibo hau, zeinek era bortitzean pairatzen dituen kapitalismoaren ondorioak, egitura moduan antolatuko ez badugu ere, honen inguruko interbentzio lerro bat izaten jarraituko dugu eta behar duen lehentasuna emango zaio. Aurrera begira egoera berak ildo hau gehiago sakontzea eskatuko badu, dinamika espezifikoak bultzatuko ditugu, eskualde bakoitzaren argazkiaren arabera.

Eskualdeak

7. Biltzar Nagusian bereziki azpimarratu genuen eskualdeetako idazkaritzen eta eskualdeetako sektoreetako arduradunen papera. Egindako gogoeta berresten dugu, baina argi dago momentura arte lortu duguna oraindik urrun dagoela ezaugarritu genuen diseinutik.

Honek ez gaitu eramaten ardua hauen papera birdefinitzera. Aurreko paragrafoan esan dugun moduan, duela lau urteko gogoetan berresten ari gara.

Eskualdea ez da gaurko egunean guk nahiko gukeen lan taldea. Eskualdea, gure diseinuan ematen diogun papera bete ahal izateko, osaketan zein funtzionamenduan hobetu behar dugu.

Osaketari dagokionez, sektoreen atalean esaten genuen moduan, eskualdeetako idazkaritzek oraindik zenbait eskualdeetako errealitateari ez diote erantzuten.

Horretaz gain, eskualdeko idazkariaren papera batzuetan lotuago dago "suhiltzailearena" egiteari, komodin bat izanik, benetako eskualdeko arduradun politikoaren izaerari baino.

Eskualdeak, sindikatua trinkotzeko eta interbentzioa gauzatzeko organo garrantzitsua izanik, ezinbestez eza-

gutu behar ditu sindikatu maila konfederalean burutzen diren dinamikak (dinamika hauek bere eremuan eragina izan ala ez), eta bereziki bere eremu horretan isla izango dutenak.

Horretaz gain, eskualdea militantziaren kokapen integralerako ezinbesteko tresna dugu. Konfederalki egi-ten ditugun hausnarketak eta garatu nahi ditugun ildoak batez ere gune honen bitartez militantziarekin kon-partitu eta sakontzen baitira.

Bileren dinamizazioan ere asko sakondu eta hobetu behar dugu.

Lau urte hauetan ez dugu lortu eskualdeetako sektoreetako lan taldeak nahi genuen moduan garatzea.

Sail sindikaletako zein herri biltzarretako dinamizazioan ez dugu aurrerapausorik egin.

Denok ikusten ari gara une honetan eskualdeetan gertatzen ari den pilaketa. Pilaketa hauxe bera da era-gozten diguna teoriarik denok argi ikusten eta burutu nahi dugun praxia aurrera eramaten.

Urteetan zehar gure hausnarketetan nabarmendu dugu egunerokotasunak jaten gaituela eta oraingo kri-sialdi ekonomikoak egoera hau areagotu egin du. Sindikatuak serio baloratu behar du eskualdeetan gerta-tzen ari den egoera. Ezin dugu Biltzar Nagusien arteko beste ziklo oso bat galdu eta hurrengo Biltzar Nagusian egoera honekin berriro topo egin.

Koiuntura ekonomikoa ez da gure zain egongo eta neurriak hartzen ez baditugu trena galtzeko arriskua dugu. Gai honetan anbizioak izan behar gara, irabaztera joateko ordua ailegatu da.

Jakitun gara ez dela neurri bakarra izango egoera honetatik aterako gaituena. Hainbat antolakuntza neurri-ekin batera, norberaren jarrera auzitan jarri beharko da egoera hau gainditu nahi badugu.

Gure eskualdeetako sektoreetako arduradunak beraien sektorearen garapenari eta inplementazioari begira jarri nahi baditugu gai hau hurrengo hilabeteetan sakon landu beharko dugu.

2.2. Gure ordezkartza zabaltzen

Biltzar Nagusien arteko aldiari Ipar zein Hego Euskal Herrian sindikatuak bere ordezkartza finkatzeko pro-zesu ezberdinei egin die aurre.

Ipar Euskal Herrian 2008ko abenduan Prud'hommetan lortutako emaitzak jauzi nabarmena izan ziren sindi-katuaren bilakaeran. Honek, era berean, Ipar Euskal Herriko mapa sindikalean erabateko aldaketa ekarri zuen.

Urteetan egindako lanak lehenengo aldiz eman zigun aukera sektore eta hauteskunde barruti guztietan aur-keztu ahal izateko. Eta barruti zein sektore hauetan guztietan lortutako emaitzek, esan bezala, sindikatuaren proiektua gaur egun proiektu kontsolidatua dela erakusten digute.

Baina honetaz gain, lortutako emaitzek sindikatua beste ataka batean jarri dute. Hamar urte dira LAB Ipar Euskal Herria zabaltzen zenetik eta heldu da unea gure proiektuak anbizio handiagoz jokatzeke eta Ipar Euskal Herriko egoera sozio-ekonomikoan eragiteko.

Sindikatuak bestelako protagonismoa landu behar du konplexurik gabe, hamaika urtetako ibilbideak eta milaka langileren bozkek legitimitate nahikoa ematen digute pausu hori emateko.

Erronka berri baten atarian gaude. Azken hilabeteetan denbora eskaini diogu gure oinarriak finkatzeari eta barruko lanketa eta gogoeta egiteari. Baina orain gogoeta hori Ipar Euskal Herriko jendartearekin konpar-

titzeko eta ildo berriak irekitzeko unea ailegatu da. Honetarako, gure antolakuntza eredu gaurkotu behar dugu, gure egitura inplementatu nahi ditugun dinamiketara egokiturik.

Beste alde batetik, Hego Euskal Herrian duela urtebete itxi dugun hauteskunde aldi trinkoan lortutako emaitzek gogoeta berezitua behar dute.

Botere finantzieroak sortu duen krisialdi sakonean murgildurik eta inposatutako murrizketa zein neurri anti-sozialen artean, sindikatua 2008ko udazkenetik honen aurkako konfrontazio lerro oso batean egon da buru belarri, bakarrik zein gehiengo sindikalean.

Urte hauetan sindikatuak kapitalak eta administrazio desberdinen artean eraikitako proiektuari erabateko salaketa iraunkorra egiteaz gain, bestelako eredu eta kudeaketaren aldeko ildoak eraiki du. Honek espedienteen aukako dinamiketan, greben lanketetan edo negoziazio kolektiboan izandako jarreteran izan du bere islarik nabarmenena.

Honela, 2010ko hauteskunde sindikaletako aldi trinkoari galdera ikur handi batekin ekin genion. Izan ere, prozesu honetan ikusiko zen sindikatuak bultzatutako lerro hori langileek ulertu eta berarekin bat egiten ote zuten.

Hortaz, lortu ditugun emaitzak aurreko paragrafoetan margotu dugun testuinguruan aztertu behar dira. Dena aurka genuenean sindikatuak lortu dituen emaitzak oso onak izan dira eta izaten ari dira.

Aldi berean, afiliazioan izaten ari garen bilakaera positiboa hauteskunde sindikalen inguruan egiten dugun balorazioa indartzera dator.

Dena dela, bi esparru hauetan lan metodoetan oraindik zer hobetu badugu. Ezinbestez gure planifikazioan eta segimenduan hobera egin beharrean gaude.

Egunerokotasunari oso lotuta dagoen hedapena egiten dugu. Planifikazioan jauziak eman behar ditugu: helburu orokorrak izateaz gain, helburu zehatzetara ere pasatu behar gara (sektorialak, hitzarmenen arabera-koak, enpresetakoak, e.a.). Oraindik eta hurrengo urteetan dinamika hori aldatzea izan behar dugu helburu.

Hauteskunde sindikalak eta afiliazioa lan ildo iraunkorrak izatea lortu behar dugu, ekintza sindikalerako ditugun beharrei lotuta, hain zuzen. Ekintza sindikal eta negoziazio kolektiborako lehentasunak ezartzen ditugun bezala, esparru hauetan ere gure ordezkartza eta afiliazioa igotzeko plangintzak burutu behar dira.

Planifikazio hauek gure interbentzioari erabat lotuak izan behar dira. Honek esan nahi du sektoreek bestelako protagonismoa izan behar dutela hedapenaren planifikazioak diseinatzerako garaian.

3. Hurrengo zikloaren apustua

3.1. Erakunde oso bat interbentzioari begira

Ondoren planteatuko ditugun egokitzapenek erakundearen funtzionamendua hobetzea dute helburu, eta hauen bitartez Euskal Herrian zabaltzen ari den aro berri honetan sindikatuaren interbentzioa indartu nahi dugu.

Bide horretan garrantzia handia ematen diogu datozen hilabete eta urteetan izango ditugun erronkak, sindikatua osatzen dugun guztion erronkak izateari.

Aurreko Biltzar Nagusian esaten genuen borroka sektorial bakoitza estrategia orokor baten barruan kokatua dagoela eta, horren ondorioz, borroka horiek sindikatuaren osotasuna elikatzen dutela. Gogoeta honi jarraiki, gure funtzionamenduan beste jauzi bat egin nahi dugu: gure funtzionamenduaren bidez behetik gorako komunikazioari, gogoetari eta ekarpenari eman nahi diegu garrantzia.

Honetarako, denbora eskaini nahi diegu eskualdeetan eta sektoreetan interbentzioa garatzeko dauzkaten beharrei eta lehentasunei. Eta, honela, interbentzio zuzenean dauden egituren hausnarketak eta beharrak sektore eta organo konfederalen gogoetan uztartu nahi ditugu. Honen helburua gure interbentzio konfederala integralagoa eta zuzenagoa izatea da.

Hau lortzeko denon beharra dugu, baina eskualdeetako egiturek garrantzia berezia hartzen dute. Sail sindikalak, herri biltzarrak, eskualdeko idazkaritzak ezinbestekoak zaizkigu.

Inplementatu nahi dugun behetik gorako dinamika honetan eskualdeari dagokio elikatzea bai egitura sektorialak (sektoreko Nazio Komitea), bai egitura konfederalak (Nazio Komite konfederala).

Erronka honetan bi ardurek oso paper garrantzitsua jokatu behar dute: eskualdeko sektoreko arduradunak eta eskualdeko idazkariak hain zuzen. Izan ere, bi ardura hauek dira interbentzio zuzenean dauden egiturekin –eskualde eta eskualdeetako sektore taldearekin- lotura egiten dutenak: eskualdeko idazkariak Nazio Komite konfederalarekin eta eskualdeko sektore arduradunak sektoreko Nazio Komitearekin.

Honekin batera, beste asmo bat betetzea bilatzen dugu: sindikatuaren dinamika guztiak ordenatzea eta, lehen esaten genuen modan, dinamika hauek ez daitezela izan bakarren batzuen helburuak (sektore, eskualde edota idazkaritzeak), denon helburuak baizik.

Era berean, gure ekimenak ondo ordenatuz gero, hauen dispertsoa edota inflazioa mailakatu eta antolatuko genuke. Dinamika batzuk beste batzuekin uztartzeko helburuarekin (konfederal zein federal, lurraldeko edo sektorialak) nagusiki erabiliko den irizpidea izango da proposatutako dinamika guztien arteko oreka bilatzea, guztien garapen egokia bermatzea bilatuz.

Aurreko Biltzar Nagusian federazioak sortuta, jauzia egin genuen ordenatze honetan, federazioen bitartez ezagutu eta antolatzen baitugu sindikatuaren ekintza sindikal osoa.

Orain, ordenatze hori erabatekoa izan dadin, eskualdeetako dinamiken jarraipenean findu behar dugu. Exekutibo eta eskualdeen artean komunikazio arina eta etengabea izatea nahi dugu, horretarako antolakuntzan aritzen den ardura batek zeregin hau bere gain hartuko du.

Egungo krisi estruktural egoerak izugarritzko esfortzua egitera behartu ditu sindikatuko estruktura guztiak eta neurri handi batean aholkularitza juridikoa ere. Ekintza sindikala ordezkatzuz gatazkak judizializatzeko joera

gero eta handiagoa izaten ari da eta honek aholkularitza juridikoari lan zama astunak ekartzen dizkio, oso eragin negatiboa sortaraziz gaiak behar besteko sakontasunarekin tratatzea.

Hau kontutan hartuta, Antolaketa Batzordeak, Idazkaritza Juridikoarekin batera aholkularitza juridikoaren funtzionamendua hobetzeki begira hausnarketa eta moldatze prozesu sakon bati ekingo diote. Hausnarketa honen oinarria aholkularitzaren lan zama arindu eta funtzionamendua eraginkortzea izango da.

3.2. Zuzendaritza organoen papera

Edozein erakundetan zuzendaritza organoen beharra begi bistakoa da. Baina zuzendaritza organoak bezain beharrezkoak dira koordinazio eta interbentziorako organoak. Gurea bezalako erakunde batek bere inguruan eragin nahi badu, ezinbestez hiru organo edo egitura maila hauek beharrezkoak ditu, bere funtzionamendu osoa bermatu ahal izateko.

Zuzendaritza egiteko era eta eredu asko egon daitezke. Eta era eta eredu hauek izaten dira neurri handi batean, beste aldagai batzuekin batera, erakunde bat ezaugarritu eta izaera bat edo bestea ematen diotenak.

Zuzendaritzaren funtzio nagusietarikoa da, lidergoa markatzeaz gain, erakunde baten jarduerari koherentzia eta integritasuna ematea.

Eztabaida horri gurean ekiteko orduan betidanik oso argi izan dugu gure eremuan zuzendaritza organo konfederalek organigraman dauden gainontzeko egiturekin alderatuta sekulako garrantzia eta pisua dutela.

Hori esanda, argi dago gure zuzendaritza eremuan funtzionamendu egokia lortu ahal izateko ezinbestekoak direla gure egituraketan dauden beste organo batzuen ekarpenak. Ekarpene horiek gabe, ez guke lortuko ikuspegi orokorrik gure interbentzioari ekiteko orduan.

Honekin zera esan nahi dugu, denok, bakoitza bere egituratik, gure ekarpenen bidez zuzendaritza konfederala egin ahal izateko ezinbestekoak garela.

Baina aldi berean honek ez du esan nahi denok zuzendaritza garenik.

Gogoeta hau askotan nahasten da organoen autonomia zuzendaritza egiteko ahalmenarekin lotzen baldin bada. Eta, zer esanik ez, konfiantzaren argudioetara jotzen dugunean.

Autonomiaren aferari lotuta, berriro ere harira ekarri nahi dugu duela lau urteko hausnarketa bat: "Borroka sektorial bakoitza estrategia orokor baten barruan dago kokatua, beraz osotasuna elikatzen du. Hemen ez gaude lehia batean non nor berea ahalik eta txukunen gauzatu behar duen, ondokoarena kontuan hartu gabe".

Horregatik ezin dira hamaika erabaki gune egon, baina, aldi berean, zuzendaritza eredu honetan erabakiak hartu behar duen organo konfederalak, ildoaren definizioan eta inplementazioan egon behar direnen parte hartzea era batean edo bestean bermatu beharko du.

Gerora, ildoak finkaturik, egitura bakoitzak ildo horien gauzapenerako bere erabaki propioak hartu beharko ditu. Baina kontziente izan behar gara erabaki horiek ildoan garapenera begira hartu behar direla eta ezin direla izan ildo auzitan jartzeko.

Hori dela eta, organo bakoitzak sindikatuaren osotasunean jokatzeko duen papera eta zertarako dagoen jakea oso garrantzitsua da.

Antolaketa honen helburua ez da hierarkizazio bat ezartzea, egituren funtzionamenduan eraginkortasuna bilatzea baizik.

Hemen arazoa ez da zeinek hartzen dituen erabakiak, baizik eta nola betetzen dugun denok geure funtzioa erabaki horiek egoki hartzeko errealitate ezberdinak kotuan izanda.

Hausnarketa hau gure organigramara ekarria, horrela geldituko litzateke:

- Zuzendaritza: Biltzar Nagusia, Nazio Biltzarra, Nazio Komitea eta Exekutiboa.
- Zuzendaritzaren bitartekoak: federazioen komiteak eta batzordeak (Ekintza Sindikala, Sozio-ekonomikoa eta Antolakuntza).
- Koordinazioa: Nazio Komite sektorialak, eskualdeak.
- Interbentzioa: sindikatuaren ordezkariak duten lan zentroak, delegatu, afiliatu edo atal sindikalen bidez, edo herri biltzarren bidez.

3.3. Sektoreak indartu federazioen apustuan sakontzeko

Hurrengo urteetan federazioen eta hauekin batera aritzen diren sektoreen papera eta protagonismoa handiagoa izango da gure erakundearen jardura finka-tzerako orduan.

Azken Biltzar Nagusian gauzatu genuen hartan sakondu nahi dugu eta, horretarako, hartuko ditugun erabakiak eredu bera indartzeari begira zuzenduta daude.

Planteatzen dugun eredu honetan federazioek bi funtzio nagusi izango dituzte:

Batetik, sindikatuak ekintza sindikalean eta negoziazio kolektiboari buruz egin beharreko gogoeta eta ildoen definizioan laguntzea. Horretarako, federazio arduradunak ekintza sindikaleko eta negoziazio kolektiboko arduradunarekin batera arituko dira.

Bestetik, interbentzio ildo konfederalak federazioan dauden sektoreen errealitatera egokitzea. Ariketa hau federazio komiteetan egingo da.

Bigarren honetan federazioek paper bikoitza izango lukete: alde batetik, sektoreen jardura definitzeko analisiak eta proposamenak egin eta, bestetik, sektoreetatik egiten diren plangintzen gauzapenean laguntzea.

Horretarako, Federazio Idazkariaren papera eta Federazioko Interbentzio Arduradunarena bereiztu behar ditugu. Bigarren ardura honen funtzioak plangintzen gauzapenari lotuago egon behar dira.

Ponentziaren hasieran hainbat hausnarketa egiten genuen sektore eta federazioen inguruan. Egoera gainditzeko, arreta berezia eman nahi diogu federazio komiteetan dauden sektore arduradun nazionalen zeregin eta protagonismoari.

Lehen arduradun hauek sektoreei begira zuten garrantzia berreskuratu nahi dugu. Hau da, ardura hauek organo konfederaletik planteatzen diren ildoen gauzapenean zuten protagonismoa berreskuratu nahi dugu.

Horretarako, ardura hauen funtzioak sindikatu barrura zein kanpora begira indartu nahi ditugu.

Gure organigraman sektoreek bi funtzio nagusi dituzte; alde batetik, eskualdeetan dauden interbentzio esparruen beharrak eta hausnarketak atzeman, jaso -ekintza sindikalean zein negoziazio kolektiboan- eta horiei ekiteko planteamenduak proposatu. Eta, bestetik, federazioen bitartez planteatuko diren ildo konfederalen garapena.

Aurrerantzean, sektoreen plangintzek, ekintza sindikal eta negoziazio kolektiboaz hitz egiten dugunean, erabateko zentralitatea hartu behar dute, edukien aldetik ez ezik, hauek gestionatzeko denboraren aldetik ere. Plangintza hauek (konfederaletik datozenekin batera) finkatuko baituzte sindikatuaren interbentzioaren denborak eta erritmoak.

Ekintza sindikalean eta negoziazio kolektiboari dagokienez, sektoreetako plangintzek erabateko zentralitatea hartzea nahi dugu.

Plangintza hauen definizioa garrantzitsua bada ere, noiz egiten den ere bere garrantzia du. Sektoreek ez dute planifikazio nazionalaren zain egon behar beraiena diseinatzeko.

Aitzitik, planifikazio konfederala bukatzeko sektorialak egina egon behar du.

Honek lan metodoetan, erritmoetan zein denboran egokitzapen batzuk egitera eraman behar gaitu. Garrantzia eman behar diogu ebaluaketari eta, honekin batera, ildoaren egokitzapenari edo luzapenari ekin behar diogu.

Hau guztia une berean egin behar da, ezin da askotan egiten dugun moduan denboran momentu desberdinetan kokatu. Gerora, ildoaren garapena dinamikoa izan beharko da eta, horretarako, behin baino gehiagotan errebisatu eta egokitu beharko dugu.

Gogoeta hau aurrera eramateko ardura Sektoreetako Nazio Komiteei dagokie, beraiek finkatuko baitute beren sektoreari dagokion interbentzioa.

Bestalde, burutu berri dugun 8. Biltzar Nagusi honetan, aurreko Biltzar Nagusian hartutako konpromezua berresten dugu: azpisektore guztien inguruko hausnarketa egitea, azpisektore bakoitza ondo kokatua egon dadin dagokion sektorean. Bitartean beharrezkoa den behin behineko koordinazioa bermatuko da.

3.4. Eskualdeak gure interbentzioaren oinarria

Gure eredu sindikalean, egitura honek gure interbentzioaren garapenean jada pisu eta zentralitate handia badu ere, bultzatu nahi dugun prozeduran garrantzia hori areagotuko da.

Atal honen hasierako gogoetan esan dugu behetik gorako komunikazioari berebiziko garrantzia eman nahi diogula. Hori gauzatu ahal izateko, aipatzen ari garen bi egiturek (eskualdeak zein sektoreak) ezinbesteko papera jokatu behar dute.

Horretarako, eskualdean dauden ardura ia guztiek bi norabidetako funtzioa dute: batetik, interbentzio esparruetan suertatzen diren egoerak atzeman eta zuzendaritza egituretara eramatea; eta bestetik, sindikatuak planteatzen dituen interbentzio ildoak interbentzio esparruetan gauzatzea. Bi funtzio hauek oso garrantzitsuak dira guk nahi dugun funtzionamendua lortu ahal izateko.

Lehenengoaren bitartez sindikatuaren egiturak (sektorialak zein konfederala), elikatzen ditu.

Ezinbestez, sindikatuaren interbentzioa diseinatzeko garaian, gogoeta konfederalekin batera, enpresetan eta herrietako egoerak bere tokia izan behar du. Honela, sektoreei zein Nazio Komite konfederalari, hau da, sindikatuaren ildoak definitu eta erabaki behar dituzten egiturei, ikuspuntu eta ekarpen berriak egin behar dizkie.

Lanketa integral hau eraginkorra izateko eskualdearen osaketari ere erreparatu behar diogu.

Denok ados gaude eskualdea dela gure jarduera aurrera ateratzeko gune nagusia. Hori dela eta, eskualdeak uneoro sindikatuak dituen erronkak eta interbentzioak ezagutu behar ditu kokatu ahal izateko.

Argazki hori Nazio Komitean landu ditugun ildo orokorren bitartez elikatuko da. Baina ildo horiek orokorrak izanik, ondoren sektoreetan osatu behar dira eta horretarako zehaztasunak eskualdean eskualdeko sektoreetako arduradunen bitartez jaso behar dira.

Honekin esan nahi duguna da eskualdean sektore edo federazio guztien presentzia (eskualdearen errealitatearen arabera, noski) oso garrantzitsua dela; bestela, eskualdeetan ildo orokor horiek hankamotz geratuko dira martxan ipintzen direnean.

Egoera hauek dinamikoak izanik, urteak daramatzagu gai hau azpimarratzen. Egun, eskualde batzuetan ehundura ekonomikoan dauden hainbat sektorek ez daukate isla organizatiborik, hau da, sektoreen presentzia ez da erabat osatu gure eskualdeetan, nahiz eta ahaleginak eta aurrerapausu batzuk eginak izan. Datozen hilabete eta urteetarako gai hau erronka organizatiboa izango da.

Hala ere, esan beharra dago presentzia, gure iritziz, ez dela bermatzen eskualde idazkaritzaren bileretara joanda, presentzia eskualdeko dinamiketan integratuta egonik bermatzen da. Hauxe da gure erronketariko bat.

Erronka honek, bizi dugun krisi eta murrizketen abagune honetan, berebiziko garrantzia dauka arlo publikoan zabaltzen ari den konfrontazioa gure egunerokotasunean integratzeko.

Egun zerbitzu publikoen murrizketak ezin dira borrokatu langileen ikuspegitik besterik ez. Eraiki nahi dugun jendarte ereduan sektore publikoak paper garrantzitsua jokatzeko du eta egun bizi den egoera eta etorriko dena borroka sektorial izatetik borroka konfederala izatera pasa behar da.

Sektore publikoaren defentsan langileak aktibatzeaz gain, herritarrak ere aktibatu behar ditugu eta horretan sindikatu osoak baina bereziki eskualdeak paper inportantea du. Horregatik, sektore publikotik jauzi organizatiboa egin behar da eskualdeetako egituretan integratzeko.

Eskualde egitura barruan, lehen aipatu dugun moduan, eskualdeetako sektore arduradunak eta eskualdeetako idazkariak pieza klabeak dira gure organigraman, bi ardura hauek sindikatuaren interbentzioa finkatzeko eta garatzeko zati garrantzitsu bat irekitzen eta ixten baitute.

Eskualdeko sektore arduradunen kasuan, lan zama guztia euren gain eror ez dadin, eskualdeetan sektoreko komiteak (taldeak) osatuko dira. Eta sektore bakoitzak ezartzen dituen ildoak eta eskualdeko idazkaritzak ezartzen dituen erronkak aurrera eramateko bitartekoak izango dira. Era berean behetik gorako komunikazioari garrantzia eman behar diogularik, talde honek komunikazio iraunkorra eta bi norabideetan egotea bermatu behar du. Hala ere talde hauen helburua ezin da izan sektoreko delegatu guztiak bertan sartzea. Bai ordea, talde motor eta dinamiko bat sortzea, eta sektore bakoitzak eskualdean duen errealitatearen arabera gorpuztea.

ESKUALDEKO SEKTORE ARDURADUNA

Ekintza sindikalari eta negoziozko kolektiboari dagokienez, eskualdeko sektore arduraduna bisagra da, bere eskualdean berari dagokion sektorearen argazkia uneoro ezagutu behar duelako eta bere eskualdeari zein sektoreko Nazio Komiteari jakinarazi behar dielako.

Sektoreko Nazio Komiteak bere interbentzio ildoak zeintzuk izango diren eta noiz landu beharko diren zehazteko garaian, eskualdeetatik zein federaziotik jasotzen dituen ekarpenak kontuan hartu beharko ditu.

Definitutako ildoak federazioarekin konpartitu eta osatu beharko dira.

Federazioak ildo hauek Exekutibo eta Nazio Komite konfederalari jakinaraziko dizkie eta azken honek, sindikatuaren argazki osoa daukala, interbentzio ildo konfederalak zeintzuk diren erabakiko du eta, lehentasunak markaturik, ze unetan aplikatuko diren ezarriko du.

Amaitzeko, erabaki horiek eskualdeetan gauzatuko dira, horrela, zirkulua itxiko da.

Ponentzia hasieran egin dugun hausnarketarekin bat dator proposamen oso hau:

Alde batetik, sindikatuaren erronkak denonak izatea, denok era batean edo bestean parte hartzen dugulako ildo horien definizioan zein martxan jartzeko erabakian eta, noski, bukaeran ematen den interbentzioan.

Beste alde batetik, sindikatuaren interbentzioa ordenatzea. Honetarako, sindikatuaren dinamika guztiek gune berdinetik igaro behar dute, Nazio Komite konfederaletik hain zuzen.

ESKUALDE IDAZKARIA

Eskualdeko arduradunaren papera neurri batean oso antzekoa da, baina bere ekarpena sektoreei eta federazioei egin ordez, Exekutiboari eta Nazio Komite konfederalari zuzenduta dago.

Hala ere, hori ez da eskualdeko arduradunaren funtzio bakarra.

Eskualdeko arduraduna ez da koordinadore hutsa. Nazio Komite konfederalarekiko jokatu behar duen paperaz gain, eskualdea trinkotzeko pieza klabea da.

Eskualdeko arduradunak eskualdeko idazkaritzari ikuspegi konfederala aportatu behar dio. Konfederaletik datozen planteamenduak eskualdeko errealitatera egokitu eta martxan ipini behar ditu. Era berean, sektoreekin batera dinamika konfederal eta sektorialen planifikazio eta segimendua egin behar du. Herri Biltzarraren funtzionamenduari ere segimendua egingo dio, horretarako plangintza, parte hartzea eta bere erabakien berri izango dituelarik, bere gain hartuz funtzionamendua bermatzea.

Horregatik eskualdeko arduradunaren funtzioa, eskualdeari dagokionez, gehiago da trinkotze lana egitea zuzendaritzakoa baino. Edozelan, eskualdearen dinamizazioa eta funtzionamendu egokia ez dagokio eskualdeko arduradunari soilik. Askotan esan dugu, eskualdea lan taldea da.

Eskualdea ezin daiteke izan ardura ezberdinen batura soila ezta informazioa trukatzeko bilera ere. Egia da eskualdeko organigraman ardura bakoitzak bere funtzio zehatzak dituela, baina eskualdean gertatzen den oro da, modu batera edo bestera, guztien erantzunkizuna da, eta baita ere sektore edo enpresa mailako gatazkak, lehentasunezkoak direnak euren dimentsio edo edukiengatik.

Eskualdearen garrantzia bere ikuspegi integralean datza.

Hemen lehia ez da sindikatuaren organigraman zeinek duen garrantzia edo pisu handiagoa, sektoreek edo eskualdeek, edo zeinek egiten duen hobeto edo okerrago. Bakoitzak bere funtzioak eta paper desberdinak ditu eta hauek gure funtzionamendurako osagarriak dira, elkarri elikatu behar diote.

Eskualdearen funtzionamenduak Nazio Komite konfederalarekin duen menpekotasuna gainditu behar du. Honek ez du esan nahi erabat autonomia izango denik, baina bai bere funtzionamenduan bereiztu behar direla gestiorako uneak eta zuzendaritza elikatzeko uneak.

Gogoeta honekin gehienok ados egonik, epe laburrean jauziak egin behar ditugu martxan ipintzeko.

Egia da zenbait unetan eskualdea Nazio Komite konfederalaren "zai" egon beharko dela, baina hori metodologia egokiago batez konpondu edo zuzendu daiteke.

Horregatik behin eta berriro errepikatzen dugu eskualdeko egiturak gure eredian sekulako garrantzia duela. Ildoen gauzapenean determinantea izanik, ildo horien diseinuan ere parte hartu behar duelako.

Hau da, erraz azalduta, gure helburuetariko bat.

Planteamendu honek ezinbestez bestelako funtzionamendua eskatuko du, eskualdetatik hasita Nazio Komite konfederaleraino.

Funtzionamendu aldaketa hauek ez dute antolaketan islarik izango, baizik eta gure organigraman dauden egitura desberdinetako kideen jarrera eta protagonismoan burutu behar dira.

Lehen esaten genuena gogora ekarri nahi dugu berriz ere: denok izan behar gara, era batean edo bestean, ildoaren definizioaren eta inplementazioaren parte.

LAN MUNDUAREN EGITURAKETAREN ERALDAKETA

Azken hamarkadetan Euskal Herriko enpresaren izaera eta egituraketa asko aldatu da. Urte askotan Euskal Herriko ehundura produktiboa batez ere industrialia izan da, baina azken sasoiaren zerbitzu arloak pisua eta garrantzia irabazi izan du.

Honekin batera, enpresen izaera eta hauek antolatzeko ereduak asko aldatu dira.

Duela gutxira arte enpresa eta lan zentroa gauza bera zen, baina krisi desberdinek, birmoldaketek eta azken urte hauetan lan munduan pairatu dugun globalizazioak bere eragina izan du. Enpresa lan zentro bakarrekoa izatetik multinazionalen sarrerarekin partzuergo handietako beste lan zentro bat izatera pasa da. Enpresen bategiteak eguneroko kontuak dira, herrialdeko izaera duten enpresak arruntak dira.

Baina argazki hori ez da estatikoa, oso dinamikoa baizik, egunero birmoldatzen ari da, oso egoera dinamiko baten aurrean aurkitzen gara. Horregatik, honen aurrean sindikatuak ere jakin behar du egokitzen eta bere funtzionamenduan sortzen diren egoeretara moldatzen.

Honek ez du esan nahi egun dugun eredia (lurrealdea eta sektorea) aldatzera goazenik, baina bai eredu horretan malguak izan behar garela eta egun jasotzen ez ditugun koordinazio guneak (herrialdekoak, intersektorialak, e.a.) aurreikusitako eta artikulatu beharko ditugula, helburu argi batez: lan mundutik sortzen diren errealitateei egokiago erantzun ahal izateko. Baita ere lan zentro ugari dituzten enpresetan, zeintzuk koordinatzea zailagoa baiten, batzutan jarduera ezberdinak burutzen dituztelako edo lan zentroak oso sakabatatuta dituztelako.

3.5. Sail sindikalak

Betidanik esan dugu sail sindikalak direla gure interbentziorako gune nagusietariko bat.

Baina bizi dugun krisi ekonomiko honetan sail sindikalek inoiz baino pisu eta zentralitate gehiago hartu dute eta izango dute.

Sindikatuan sail sindikalez hitz egiten dugunean askori metalgintzako eredia datorkigu burura, hau da, herrian, eskualdean, kokatua dagoen lan zentroko sail sindikala.

Lan merkatuak garatuz doaz, azken Biltzarretan luze hitz egin dugu horretaz. Garapen horrek enpresa eta lan zentroa ulertzeko modu berria ekarri du eta sail sindikalak eta beren funtzionamendua ezinbestez eredu horietara egokitu beharra dugu.

Zentro berean askotan enpresa bat baino gehiagoko langileak aritzen dira (azpikontratak, zerbitzuen kanporaketak, e.a.): Hau klase subjektuaren zatiketaren beste adibide bat daukagu.

Tamalez, sistemak inposatzen digun eredu horretan guk geuk barneratzen dugu enpresa berean lan egiten duten langileen arteko bereizketa. Honela, lan zentro berean arazo berberekin dauden langileei irtenbide organizatibo ezberdinak ematen dizkiegu.

Egoera hori gainditu beharra dago. Zerbitzuaren errebertsioa eskatzen dugu, adibidez, baina bitartean, langile horien artean ez dugu ezer eraikitzen, bi mundo paralelotan kokatzen ditugu.

Horregatik gure funtzionamendua egokitu beharra dugu, malguak izanik. Azken finean helburua ez da organigrama osatzea, helburua gure ekintza sindikala, gure interbentzioa garatu ahal izateko tresna eraginkorrak edukitzea da.

Horretarako, gure sail sindikalaren eredu lan merkatuan dauden enpresen errealtatera egokitu behar dugu: lan zentro bakarrekoa, zentro anitzetako, herrialdekoa, e.a.

Egun kapitalak eta botere finantzieroak, botere politikoaren laguntzaz, inposatzen diguten lan harremanen desarautze honen aurrean interbentzio organo desberdinen, baina bereziki, sail sindikalen koheren-tzia eta sindikatuarekiko atxikimendua oinarrizkoa eta beharrezkoa da bere interbentzioa egiteko orduan.

Kapitalak desarautze honekin bilatzen duen lan harremanetarako indibidualizazioaren aurrean izaera kolektiboa mantentzeak sekulako garrantzia du. Eta horretan sail sindikalek paper garrantzitsua jokatzen dute.

Une hauetan sail sindikalekiko lanketa ideologiko eta sindikatuaren helburuak konpartitzea ezinbesteko ariketa bilakatu zaigu, hori baita modu bakarra sindikatuaren diskurtsoa eta praxiaren arteko erabateko koherentzia bermatzeko.

Izan ere, sail sindikaletako interbentzioan sindikatuaren teoria praxi bilakatzen da. Beraz, sail sindikaletako interbentzioak batera edo bestera egiteak sekulako garrantzia du honek sindikatuaren diskurtsoa errealtate bihurtzen duelako, ala ez.

Sail sindikalen funtzionamendu eta interbentzio egokia sindikatuaren hausnarketa eta planteamenduak langileei zuzen eta eraginkor helarazteko bide bakarra da.

Baina sail sindikalak ondo funtzionatzeko, sindikatuko hainbat estamentu inplikatu behar dira. Konfederalak, federazioak, sektoreak eta eskualdeak paper garrantzitsu bezain determinantea jokatzen dute sail sindikalen dinamizazioan.

Esparru hauen funtzioetako bat sail sindikaletarako elikadura sortzea da. Gero, egia da azken unean eskualdean dauden ardurei (sektorialari bereziki) dagokiela hauen dinamizazioa.

Aro honetan garrantzi handia, erabateko zentralitatea, hartu behar du gure jendeari elikadura ideologikoa emateak. Aro honetan garrantzi handia, erabateko zentralitatea, hartu behar du gure jendeari elikadura ideologikoa emateak, bai aurretik aipatu egituren bidez bai Atal Sindikalaren dinamika propioen bidez.

Kapitalak behin eta berriro burutu nahi dituen aldaketak eta murrizketak justifikatzeko erabiltzen duen diskurtsoari aurre egiteko etengabe tresna eta argudio ideologikoz elikatu behar ditugu gure militante eta ordezkariak, gure jarduera sindikala aurrera eraman dezaten.

Azken gogoeta hau gure ordezkari guztientzat, delegatu zein afiliatuentzat, baliagarria baldin bada, sail sindikalen kasuan garrantzi handiagoa hartzen du. Sektoreek zein eskualdeek komunikazio zuzena eta iraunkorra izan behar dute euren esparruetan dauden sail sindikalekin.

Aurrerantzean sektoreetako, baina bereziki eskualdeetako plangintzetan lehentasuna eman behar diogu gure hauen sorrera eta garapenari. Oso serio hartu behar dugun kontua da hau.

Lan horretan planifikazio zehatza eta honen segimendua ezinbesteko tresna da. Eta lanketa honetan, aurreko paragrafoan esan dugun moduan, eskualdeak paper ordezkazina du.

Gogoeta hau ezin dugu amaitu sail sindikaleko delegatuek izan behar duten paperari erreparatu gabe.

Ardura hau klabea da sail sindikalaren funtzionamendua egokia izan dadin, bera delako sail sindikalaren eta sektore zein eskualdearen arteko lotura zuzena eta, honetaz gain, enpresa horretan sindikatuak duen ordezkartzaren arduraduna eta dinamizatzailea.

Kasu askotan figura honi ez diogu behar besteko arreta eskaini. Maiz ikusten dugu ardura honek jokutzen duen papera lotuago dagoela enpresa komitean egin beharreko dinamikari, sindikatuaren ildoen inplementazioari baino, nahiz eta komitean egin beharreko lana ildoen jarraipena izan behar den.

Disfuntzio hau gainditu behar dugu. Sail sindikalak eta bere arduradunak komitearen jardura ezinbestez aztertu eta proposamenak egin behar ditu. Hori inork ez du zalantzan jartzen. Hala ere, sail sindikalaren funtzioak haratago doaz. Lehen esan dugun moduan, sail sindikala da enpresa, lan zentroa, eta sindikatuaren arteko lotura gunea. Beraz, komiteetan dauden dinamiketaz gain, sindikatuak propio planteatzen dituen eta garatu beharreko ildoak kontuan izan behar ditu, lan zentroan edo enpresan garatu ditzan.

Baina sail sindikalak sindikatuarekiko lotura eta sindikatuaren dinamika enpresara eramateaz gain, badu beste zeregin inportante bat. Sail sindikalak, nola ez, ezagutu, segimendua egin eta erantzun beharko die enpresan edo lan zentroan sortzen diren gatazka guztiei, indibidual zein kolektiboei.

3.6. Herri Biltzarrak

Biltzar honetan 2008ko udazkenetik pairatzen dugun krisiaren ondorioak (lan munduan zein jendartean), askotan aipatu ditugu. Ondorio horietako bat erantzun ereduan datza: sindikalismotik emandako erantzunari maila sozialean aktibatu direnak gehitu behar dizkiogu.

2009. urtetik hona bi dinamika hauen uztarketa bilatzen ari gara, bakoitzak bere esparru propioa izanik, biak osagarriak baitira.

Osagarritasun hori gehienbat bi esparrutan suertatzen da: maila nazionalean, izaera nazionala duten dinamiketan behin eta berriro mobilizazio soziala txertatzen saiatu gara; eta eskualde mailan.

Eskualde mailako ekimenek izaera sozial handiagoa hartzen dute eta, hortaz, honelakoak berezkoenak edo naturalenak direla esan genezake. Izan ere, borroka sindikala eta soziala bateratzen diren gune naturala herria da. Eta horregatik eskualdeak paper aktiboa izan behar du bere esparruan sortzen diren ekimen ezberdinetan integratzeko eta bultzatzailea izateko.

Une hauetan hau garrantzi handia hartzen ari da. Izan ere, urteetako konfrontazioaren ondorioz lortutako eskubide sozialen aurka ari dira gobernu ezberdinak, eta erasoak, zuzenak zein zeharkakoak, etengabeak izaten ari dira.

Zuzen, erreforma eta murrizketen bidez, jendarte osoaren kontrako neurri erregresiboak inposatzen ari direlako. Zeharka, sektore publikoko langileei ezarritako neurriek, langile hauei ez ezik, jendarte osoari ere eragiten diotelako.

Hori dela eta, erantzun eta borroka sindikal eta soziala uztartzeak berebiziko garrantzia du. Eta honetan, eskualdearekin batera, herri biltzarrak ere paper inportantea jokatu behar du.

Betidanik, bi egitura hauen funtzioaz hitz egin dugunean, herrietako gure interbentzio sozio-ekonomikoari begira kokatu ditugu, paper osagarri eta elkar elikatuz. Bakoitzak bere papera izanda ere, lehenago edo beranduago bi gune hauek gurutzatzen dira.

Herri Biltzarrak gure interbentzio sozio-ekonomikoa garatzeko dugun egitura izanik, argi dago fase honetan garrantzia handiagoa duela, herri mailan gure sustatzaile nagusia baita.

Laburbilduz, herrietan eragiteko, eskualdeak eta herri biltzarrak protagonismo handia dute; hauek gabe, sindikatuaren interbentzioa enpresara, hau da, lan mundura mugatuko litzatekeelako eta arlo soziala diskurtso mailan baino ez genukeelako jorratuko.

Beraz, oso garrantzitsua da gure militanteek herrietan, eragile sozialekin izan beharreko hartu emana. Hori delako modu bakarra diskurtsotik praktikara pasatzeko. Honetarako herri biltzar bakoitzean dinamizazioarako arduradun bat egongo da.

3.7. Planifikazioaren beharra

Ponentziaren hausnarketan behin baino gehiagotan planifikazioaren beharra azpimarratu dugu.

Lana planifikaturik izanda, honek egoerak identifikatzea bermatzen digu; identifikazio horretatik, helburuak finkatzen ditugu, eta azken hauek gauzatzeko behar ditugun bitartekoetatik (pertsonalak, teknikoak) eta denboraz jabetzen gara eta honek heburu horiek martxan ipintzen laguntzen digu.

Honaino denok ados egoten gara. Arazoa sortzen da eguneroko jardura barruan planifikaturik ez dauden elementuak gurutzatzen direnean, batez ere elementu horiek erabateko protagonismo eta pisua har-tzen dutenean.

Horrelakoetan gure lehentasunak zeharo aldatzen dira: planifikatutako lana bigarren edo hirugarren mailan gelditzen da eta dinamika asistentzialek zentralitate osoa hartzen dute.

Egoera honek eskualde batzuetan dagoen itomen sentsazioa areagotzeaz gain, militanteen frustrazioa ere sorrazten du, berandu eta gaizki ailegatzen garen sentsazioa eraginda.

Gurutzatze horiek gurean beti suertatuko dira, hori ezin dugu ekidin. Gurutzatze horiek, arinago edo larriagoak izanik, dugun aukera bakarra da gure jardueran ahalik eta ondoen integratzea, ze espazio eta garrantzia eskaini behar diegun finkatuz gure helburu estrategikoen implementazioarako ahalik eta eragin gutxien izan dezaten.

Ezinbestez, sindikatuan egoera horiekin batera bizitzen ikasi behar dugu. Baina gure lehentasuna lan planifikatuari eman nahi badiogu, gune edo arduraren berean planifikatu gabeko egoeren eragina murriztera jo behar dugu planifikatutako gure lanekin jarraitzea eragotziko digutenak baztertuz.

Beste alde batetik, duela lau urte zenbait gunetan informazioa eta eztabaidak egiteko orduan suerta-tzen zen bikoizketa gairatu dugu, lurralde eta sektore egiturek papera hobeto fintzeari esker.

Dena den, oraindik asko hobetu behar dugu bileren eta guneen dinamizazioan. Azken hilabeteetan bitarteko berriez (barne boletinak, afiliazioaren posta zerrenda, e.a.) egiten ari garen lanketa bide egokian kokatzen dugu.

Militantziak bere arduraren garapenerako behar duen informazioa eta ekarpenak zaindu eta zuzen jasotzea nahi dugu. Honekin gune bakoitzaren dinamizazioan lagundu nahi dugu: ildoak alde aurretik ezagunak izanik, egitura bakoitzak hauen implementazioari denbora gehiago eskaini ahal izango dio eta eraginkortasunean irabaziko du.

Ariketa honetan sindikatuaren organigraman egitura bakoitzak duen papera eta protagonismoa argi izatea ere ezinbestekoa da.

Gure kultura militantean betidanik jendeak parte hartzea bultzatu dugu, baina askotan nahasten gara: denbora luzea galtzen dugu jada definituak edo hartuak ditugun lerroen inguruko gogoetetan, eztabaida horiek kasu batzuetan antzuak izanik. Egoera horiek ekidin nahi ditugu.

Baina gogoeta hau beste ikuspuntu batetik egiten dugu. Askotan eztabaida zirkularretan sartzen gara. Eztabaida berriak erabiltzen dira erabaki zaharrak zalantzan jartzeko (sindikatuaren ildo osoa kuestionatzen). Beste batzuetan eztabaida amaigabeak egiten ditugu inolako ondoriotara ailegatu gabe. Beste batzuetan erabakien transmisio okerrak edo azalekoak -bost minutuko lanketa bat eskatzen duenak- orduetako eztabaida bilakatzen du.

Honetaz hitz egin nahi dugu, egoera horiek ahal den neurrian ekidin nahi ditugu, barne egoera horiek ere gure jarduerarako ez direlako lagungarriak.

Horregatik oso argi izan behar dugu uneoro eztabaida batzuetarako non, nola eta zeinek. Eztabaida bakoitzean identifikatu behar dugu erabakia ze egiturak har-tzen duen eta zeintzuek hartu behar duten parte eztabaida horretan; erabaki hori ze guneren bidez konpartituko dugun militantziarekin eta zeinek gauzatu behar duen.

3.8. Militantziaren protagonismoa ziklo berrian

Gure antolakuntza eredu aurrera eramateko militantziak erabateko zentralitate eta garrantzia du. Egun sindikatua den modukoa da, urteetan zehar militante askoren ekarpenari eta esfortzuari esker. Hori da gure altzorra, zaindu eta iraunkorki elikatu eta ureztatu beharreko baratza.

Batzuek militantziaz hitz egitea aurreko mendeko nostalgikoen gogoeta hutsalak direla esaten duten honetan, sindikatuan azken lau urte hauetan egindako belaunaldi aldaketak horrela ez dela argi utzi digu.

Militantziaren kontzeptuak eta ulertzeko erak aldatu badira ere, militantzia egon badago. Sindikatua ulertzeko eta bizitzeko eredu berri hauetara egokitzen ari da eta hau, aurrerantzean, prozesu dinamikoa izango da.

Hasi den ziklo honek ez digu militantziari erlaxatzeko aukerarik emango, kontrakoa baizik. Klase zein nazio gatazkak sartzen diren fase honek ezinbesteko konfrontazio estadioa ekarriko digute eta honetan militantziak eta militanteok jokatu beharko dugun papera funtsezkoa izango da.

Botere ekonomiko-finanzieroak botere politikoaren laguntzaz bultzatzen duen jendarte eredu indibidualizatu honek bestelako proiektu bat defendatzen dugun eragileen ezabatze eta deslejitimazio iraunkorra dakar berarekin batera.

Inposatu nahi diguten diskurtso eta errealitate monolitiko eta planoen aurrean, eraikitzen duten alternatibarik gabeko eszenatoki horien aurrean, guk bestelako eredu sozial eta ekonomiko bat eraikitzeke aukerak egon badagoela aldarrikatzen dugu.

Hala ere, elite hauek erabiltzen dituzten bitartekoekin (prentsa, botere ekonomiko eta instituzionala, e.a.), lehiatzea oso zaila dugu. Beraz, gatazka amaigabe honetan gure tresnarik baliotsuena militantzia bera da eta egunez egun militantzia honen bitartez hainbat esparrutan eragiten eta alternatiba errealak eraikitzen ditugula erakustea.

Horretan gaude eta horretan jarraituko dugu.

Baina militantzia ez da berez suertatzen den jarrera bat; militantzia bilatu eta bultzatu, sortu, eraiki egin behar da, gerora afiliazioa mantendu behar da, zaindu behar da. Eta horretan sindikatuak inbertsioak egin beharko ditu.

Gogoeta zabal eta orokor honi amaiera emateko, ezinbestez aurreko guztia bideragarria egiten duten gure militantez eta sindikatuaren funtzionamendu egokia bermatu ahal izateko daukaten paperaz hitz egin behar dugu.

Aurreko Biltzarrean guneekiko atxikimendu ezaz hitz egin genuen eta, zoritxarrez, egoerak bere horretan dirau.

Erakunde guztietako egiturek, guneek, betetzen dituzten funtzio desberdinen artean bat azpimarratu nahi dugu: erakundea osatzen dugunon interbentzioak, indibidual zein kolektiboki, osotasun baten barruan zentzua izatea du helburu.

Sekulako garrantzia ematen diogu organigrama oso bat izateari. Ponentziaren organigrama horretan denok geure ardura, geure gunea bilatzen dugu. Organigraman denok agertu behar gara, bestela, bertan ez bagaude, ez gara existitzen dirudi, hau da, organigraman ez egoteagatik ez gara inor.

Kezka hori ez da txarra, baina haratago eraman behar da.

Organigrama baten oinarria ez datza egituren diseinuan, baizik eta egitura horietan parte hartu behar duten kideengan. Kiderik gabe erakunderik ez dagoen bezala, egiturek kideen parte hartzerik gabe ezin dute funtzionatu.

Baina, aldi berean, militanteak gunerik gabe hanka motz, umezurtz geratzen gara. Azken finean, erakunde bat norabide berean ekarpen eta interbentzioa egiten dugun militante askoren gehiketa da.

Militanteen interbentzioa bi norabidetakoa da: barrurakoa, erakunde eta gainontzeko militanteekiko, eta kanpoko, eragin nahi dugun jendartearekiko. Ez dago bata bestearen gainetik. Erakundearen funtzionamendu egokirako biak beharrezkoak dira eta, beraz, biak uztartu behar dira. Hori da militanteen lehendabiziko zeregina.

Tamalez, gurean kasu askotan bigarrena lehenesten dugu lehenengoaren aurretik.

Egoera hau gainditzeko, aldatzeko, ez da bitarteko gehiago edo gutxiagoren eztabaida egin behar, jarreraren eztabaida baizik. Horretarako, gogoeta kolektiboak bere garrantzia badu, baina norberarena determinantea da. Egoera hau gainditzeko, aldatzeko, ez da bitarteko gehiago edo gutxiagoren eztabaida egin behar, gure lan militantearen lan kargak, lehentasunak, antolaketa eta planifikazioari eta beste egitura eta dinamikekiko koordinazioari buruzkoa baino.

3.9. Idazkaritzen garrantzia

Bizi dugun koiuntura ekonomikoak eragin handia izan du idazkarizetatik bul-tzatu nahi ditugun ekimenetan.

Krisia dela eta, enpresa askotan lehentasunak aldatu dira: "merkatuen errealitatera" egokitu dira, helburua enpresaren beraren bizi iraupenera mugaturik. Egoera honetan hizkuntza normalkuntza eta berdintasun planak enpresa askoren lehentasunetatik erori dira, hala nola lan osasunari eta ingurumenari dagozkienak.

Arazoa, ordea, ez da soilik enpresen lehentasunetatik erori direla, baizik eta langile askoren planteamentuetatik ere desagertu direla.

Krisiaren eragina pairatu baino lehen dinamika hauek sarbidea lortzen ari ziren lan munduan, kostata, baina denon bultzadaz aurrerapausoak egiten ari ginen. Orain, dinamika hauek agendatik kanpo gelditu dira eta bakar batzuen arazoa dela dirudi.

Errealitate ekonomikoaren aurrean ezin dugu ezkusiarena egin. Hala ere, honek ez du esan nahi gauzak bere horretan utzi behar ditugunik. Urteetan egindako lana, langileen kontzientziak, planak martxan jartzea eta segida ematea, ezin da hilabete batzuetan desagertu.

Orain daukagun erronka eraikitakoa koiuntura honetan mantentzea eta aurrera segi araztea da.

Argi dago idazkaritzetatik eta federazioetatik enpresetako egungo errealitatera egokitu beharko garela, hau da, gure interbentzioa errealitate honetara egokitu beharko dugula. Baina ezin duguna inolaz ere da batzuek margotzen diguten egoeraren aurrean etsitua. Guk ezin dugu onartu urteetan zehar lan munduan egingdako aurrerapausoak krisi ekonomikoaren aitzakiaz bertan behera gelditzea.

Enpresetan gure hizkuntza nazionalaren eta emakume eta gizonen arteko berdintasunaren aldeko jardueri eutsi eta sustatu beharko ditugu. Eta gauza bera egin beharko dugu lan osasun eta ingurumenarekin lotuta dauden gaiekin.

Dinamika hauek ezinbestez ekintza sindikalean integratu beharko ditugu eta horretan federazioen zein sektoretako Nazio Komiteen papera (idazkaritzekin batera) determinantea da.

4. Gure organigramaren egokitzapenak

4.1. Biltzar Nagusia

1992. urtetik hona lau urteetako zikloek markatu dute LAB sindikatuaren jarduera, ziklo horien abiapuntua eta amaiera gure Biltzar Nagusia izanik.

1995. urtean hauteskunde sindikalen prozesua beste era batera arautu zen (aldi trinkoa eta zenbaketa iraunkorra) eta honek prozesu honi ekiteko moduan sekulako aldaketak ekarri zituen. Gustatu ala ez, harrezkeroztik, eredu honek ekarri zuen deszentralizazioak sindikatuaren jardueran eragin handia izan zuen eta gure barruko dinamikak eta interbentzioak denboran mugatuz eta baldintzatuz joan zen.

Honen ondorioz, sindikatuaren zikloa murriztuz joan da eta praktikan Biltzar Nagusietan sindikatuak hartutako erabakiak eta finkatutako erronkak aurrera ateratzeko lau urteak "motzak" gelditu zaizkigu.

Egoera hau gainditu nahian, Biltzar Nagusien arteko lau urteko ziklo hau bost urtetara pasatzea proposatzen dizuegu.

4.2. Nazio Biltzarra

Nazio Komiteko kideak
Federazio Komiteak
Eskualdeak 50
Sektoreak 50
Irizpide nazionalak 2

4.3. Komite Exekutiboa

Gure balorazioari segidan emanez eta urte hauetan izandako gabeziak gaindi-tzeko asmoz, sindikatuaren beste fase batzuetan exekutiboan kokatuak zeuden bi ardua berreskuratzea planteatzen dugu.

Ekintza sindikaleko eta negoziazio kolektiboko ardua. Bere funtzio nagusiak ondorengoak izango lirateke: ekintza sindikalean zein negoziazio kolektiboan sindikatuaren interbentziok diseinatzea, hauei izaera integrala emanda, eta sindikatuaren ekintza sindikalaren garapenez arduratzen diren gune desberdinak elikatzea.

Horretarako ardua honek bi tresna nagusi izango ditu, federazioetako arduradunen laguntza eta Ekintza Sindikaleko Batzordea.

Zeharlerroetako ardua. Honen helburua plan estrategikoak inplementatzea eta segida ematea da.

Horretarako, ardua honekin batera Emakumeen Idazkaritza eta Euskararen Idazkaritza kokatzen ditugu.

Bestetik, politika ekonomiko eta sozialen garapenean, arduren berkokapena egingo genuke. Idazkaritza Tekniko Ekonomikoa politika sozialekin lotutako gune bilakatuko genuke eta Batzorde Sozioekonomikoan zein Nazio Komitean kokatuko litzateke.

4.4. Eskualdeak

Lurralde egituraren organigramari dagokionez planteatzen dugun aldaketa bakarra Hernani-Astigarraga zonaldeari dagokio.

Zonalde hau Donostialdea eskualdean egotetik Tolosa-Goierri eskualdean egotera pasatuko litzateke.

Aldaketa honek eskualdearen egungo izaerari erantzuten dio. Izan ere, Donostialdean zerbitzu pribatuek sekulako pisua daukate eta Hernanialdean, berriz, industria da nagusi. Honetaz gain, Donostialdean garatu behar den hiriburu dinamikak erabat baldintzatzen du Hernanialdean burutu behar den garapena.

4.5. Prestakuntza Idazkaritza

Prestakuntza ezin da izan momentuko beharren arabera funtzionatzen duen idazkaritza. Prestakuntza sindikatuaren egunerokotasunean integratu behar da, sindikatuak dituen erronken jabe izan behar da eta horien aurrean proposamenak egin.

Balantzean esan dugunez, prestakuntzak sindikatuaren beharrak aurreikusi behar ditu, hau da, eskaerari erantzuteaz gain, eskaintza bat diseinatu behar du. Sindikatuaren egunerokotasunean integratzea esaten dugunean, honetaz ari gara.

Horretarako bitartekoak jarri beharko ditugu eta zuzendaritza eta idazkaritzaren arteko komunikazio bideak indartu eta trinkotu.

4.6. Lan Osasun Idazkaritza

Duela lau urteko apustuari segida emanik, idazkaritza hau gure ekintza sindikalean txertatzen jarraitu nahi dugu.

Lan osasuna ezin da izan sektoreetan dauden gabeziak estaltzeko petatxua. Honek ez du esan nahi eskakizunei eta beharrei erantzungo ez diegunik, baina bai uzten du argi gure helburua zein den.

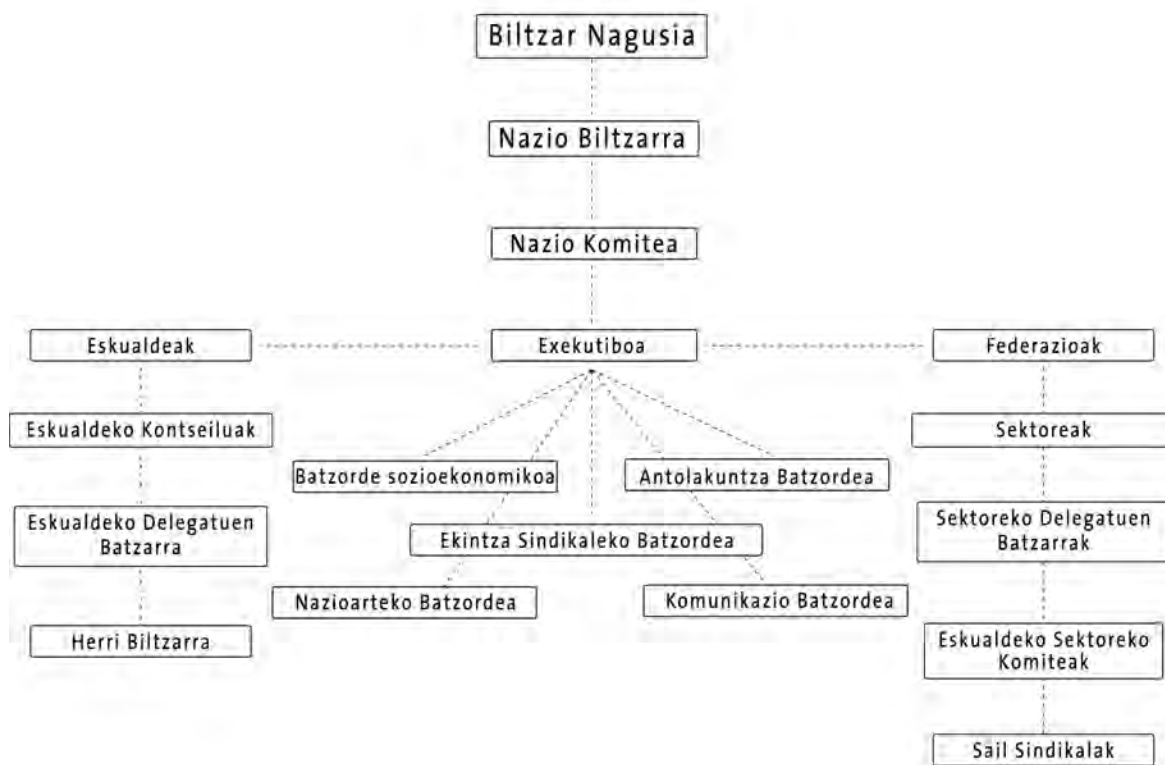
Lan osasuna gure ekintza sindikaleko atal garrantzitsua da eta, beraz, lan osasuneko dinamikak eguneroko interbentzioetan integratuta egon behar dira. Honek, ezinbestez, lan osasuneko interbentzioa sektoreetan eta federazioetan dauden organo eta kideen bidez egitera eramaten gaitu.

Lan osasunaren inguruko arazoak oso konplexuak dira eta kasu askotan ezagutza teknikoaren beharra dago landu ahal izateko.

Bi gogoeta hauek lan osasunaren inguruko interbentzioa bi eratan kokatzera eramaten gaitu: bata ofentsiboa, interbentzioari begira (sektore zein federazioetan), eta bestea asistentzial-teknikoa, eguneroko kasu askoren aholkularitza eta kontsultei zuzenduta.

Hori dela eta, bi esparru bereizten eta uztartzen jarraitzen dugu, nahiz eta lehenengoari pisua eta zentralitate eman. Denboraz gure helburua sektoreetatik lan osasuneko interbentzio integrala egitea izan behar da.

LABeko organigrama

Emakumeen Idazkaritza

Gaituen arloa

Hizkuntza Normalkuntzaren Idazkaritza

Pentsionisten arloa

Ingurumenaren Idazkaritza

Lan Osasunaren Idazkaritza

Prestakuntza Idazkaritza

Idazkaritza Tekniko juridikoa

Idazkaritza Tekniko Ekonomikoa

